

medens han var Minister, har erklæret, at han med stor Fornøielse vilde aflevere til Geheimearchivet samtlige de Papirer, der ere ældre end 1784, og at han endogsaa Intet havde imod at gaae længere ned, ligesom jeg ogsaa skulde tage meget feil — og jeg troer ikke, at jeg feiler —, om det ikke er Tilfældet, at en af de forrige Marineministre havde begyndt at aflevere til Geheimearchivet de Archivsager, Marinen vedkommende, der vare ældre end 1750, og dertil erklæret, at han gjerne fortsatte denne Aflevering. Jeg troer, at samtlige disse Facta, som jeg, hvis jeg ikke frygtede for at trætte det ærede Thing, endnu gjerne kunde forflere, tale tilstrækkelig for, at en Omordning af dette Archivvæsen maa finde Sted.

Inden jeg slutter, skal jeg endnu engang tillade mig at henlede Opmærksomheden paa det Factum, at de to Ministre, der, saavidt mig vitterligt, ene have omtalt Archivvæsenet her i Rigsdagen, nemlig den daværende Cultusminister og den daværende Justitsminister, begge have anerkjendt, at der var en langt ønskeligere Maade, hvorpaa Archivvæsenet kunde ordnes, og dertil skal jeg sœie, at de to Gange, Finantsudvalget har udtalt sig om Archivvæsenet, har det udtalt sig paa en saadan Maade, at det maa være Rigsdagen, ja, jeg kunde sige ogsaa samtlige de ved Archivvæsenet ansatte Embedsmænd, om at gjøre, at det blev undersøgt, om det virkelig er med Fœie, at Finantsudvalget to Gange efter hinanden med en saadan Haardhed har dømt dette Archivvæsen som daarligt og dog kostbart.

Hermed skal jeg tillade mig at slutte, men dog forinden oplyse, at det Forslag, som jeg har tilladt mig at fremkomme med for Thinget, lyder saaledes: „I Henhold til Grundlovens § 50 beslutter Folkethinget at nedsætte en Commission af 5 Medlemmer til at undersøge samtlige Ministeriers, eller i alt Fald de civile Ministeriers Archivvæsen, samt derom at afgive Beretning og Betænkning til Thinget.“ Jeg skal tillade mig paa det Bedste at anbefale Forslaget til det ærede Thing, og kun tilføie, at, naar jeg har sagt: „samtlige Ministerier, eller i alt Fald de civile Ministerier“, altsaa har gjort det til et Spørgsmaal, hvorvidt

begge Krigsministeriers Archivvæsen burde medtages, da er det, fordi jeg for min Part har mindre Kjendskab til disse Archiver end til de andre. Da nu Ingen af de ærede Krigsministre er tilstede, og de altsaa ikke kunne udtale sig om Forslaget, vil det ærede Thing vel ikke for Dieblicket kunne faae den Kjendskab, som det i saa Henseende maatte ønske, men allensals vil der ikke være Noget ibeten for, hvis Sagen i sin Tid bliver tagen under Behandling, og der da af disse Ministre maatte blive fremsført saa talende Grunde for, at disse Ministeriers Archiver ikke kunne gaae ind under Undersøgelsen, at de da undtages, medens dog det Factum, at et af disse Ministerier har afleveret dets Archivsager, synes mig at tale for, at der ingen Betænkning kan være ved at gaae ind paa Forslaget i dets Heelhed.

Madvig: Jeg skal med en Korthed, som forekommer mig at være passende ved den Art Forhandlinger (Hør!), sige et Par Ord til Begrundelse for min Mening, nemlig, at der ikke er Anledning til at fremme denne Sag (Hør! Hør!). Med al Anerkjendelse af den ærede Forslagsstillers uegennyttige Iver for dette Anliggende, troer jeg ikke, at det enten er af den Art, at der er paatrængende Nødvendighed for, i saa Henseende at træffe særegne og overordentlige Foranstaltninger, eller af den Art, at det fremmes bedre ved en parlamentarisk nedsat Commission. Det kan ikke nægtes, at der ved Collegiernes Omdannelse til Ministerier er opstaaet visse Mangler og Misforhold; men de ere hverken af et saa stort Omfang eller af en saa skadelig Art, som det er antydet, og jeg troer, de ere paa gode Veie til for en væsentlig Deel at blive afhjulpne. Naar der er talt om Archivsagers Odelæggelse, og, naar det er sat i Forbindelse med Archivvæsenet som maadeligt, saa troer jeg, at alle de Exempler af denne Art, der kunne anføres, tilhøre en forbigangen, og en ikke saa lidet forbigangen Tid. Jeg troer — og jeg kan jo her kun afgive et almindeligt Vidnesbyrd om hvad jeg har erfaret — at der er al den Omhu for Opbevarelsen af Archivsager, som der med Rimelighed kan ventes, idet der jo ogsaa er en vis Grundse for Opbevaringen af bekrævet Papir. Jeg troer der-